

tionalbanken for at holde Maskineriet i Gang, for at kunne udrede de daglige løbende Udgifter. Nu er Kassebeholdningen saa stor, som den højtærede Finansminister har sagt, 40 Mill. Kr., og dette til Trods for, at før 1901 bleve de forskellige Baneanlæg efter Loven af 1894 og et Par andre Love udførte ved Hjælp af Statslaan. Hvad der hertil er vedtaget siden den Tid, er udredet af selve Statskassen, og naar der paa den foreliggende Finanslov staaer opført ikke mindre end 10 Mill. Kr. til Udvidelse af bestaaende Anlæg og til ny Anlæg, udredes dette af selve Statskassen, der er ikke Tale om noget Statslaan her. Det er en umaadelig Forskel paa før og nu, det er et glimrende Vidnesbyrd om, at det gaar opad og fremad.

Dernæst skal jeg nævne et Par Tal, som efter min Mening ere overordentlig talende. Naar vi sammenligne § 3, som indeholder Renter og Udbytte af Statsaktiverne, og § 15, som indeholder Udgifterne til Statsgældens Forrentning, var Stillingen for 1900—1901 den, at Indtægten af Statsaktiverne den Gang var 1,790,000 Kr. og Udgifterne til Statsgældens Forrentning 7,037,000 Kr. Det vil sige, at vi skulde af med et 4 Gange saa stort Beløb i Renter paa Udgiftssiden, som vi toge ind paa Indtægtssiden. Jeg haaber, at enhver vil erkende, at det Bo, hvad enten det er Statskassens eller Enkeltmands Bo, der staaer saaledes, at den Rente, som skal svares, er 4 Gange saa høj som den Indtægt, man kan gøre Regning paa, frembyder en fortvivlet Stilling. Det forekommer mig ogsaa, at det var en fortvivlet Stilling, vi stode i i 1900—01, hvilket jeg har haft Lejlighed til at omtale udførligere tidligere. I 1905 er Stillingen saaledes efter det Statsregnskab, som foreligger, at Indtægten af vore Statsaktiver udgør 8,200,000 Kr., medens Statsgældens Forrentning kun udgør 7,992,000 Kr. Det er en overordentlig Fremgang, det er Tal, som tale tilstrækkelig tydeligt og vidne om, at det gaar opad og fremad, saa at der er ikke saa særlig Grund til at kritisere den daarlige Finanshusholdning eller til at klynke over, at vi her staa med et Underskud paa Finansloven af 4 Mill. Kr.

Naar jeg skal sige et Par Ord om Grunden til denne Forskel paa før og nu, saa er den ganske vist dobbelt, der er to Aarsager. Den ene er den, at der har været en glædelig Opgang i Erhvervslivet og paa forskellige Omraader i de forløbne Aar. Visse Indtægter stige Aar for Aar,

og navnlig have vi været i Stand til at skaffe et virkeligt Udbytte, der betyder noget, af vore Statsbaner, et Udbytte, der, som Finansministeren sagde, udgør $3\frac{1}{2}$ pCt. Naar den ærede foregaaende Taler vilde drage denne Kendsgerning i Tvivl og mente, at det ikke var $3\frac{1}{2}$ pCt. af det Beløb, Statsbanerne virkelig have kostet, saa vil jeg sige: jo, det er det, for denne Afskrivning — det antager jeg, det ærede Medlem vil erkende — var begrundet i, at man i en lang Række af Aar har ført en Del Udgifter over paa § 27, som burde staa paa § 6, og at der altsaa derved fremkom et Beløb paa § 27, som var langt over, hvad Statsbanerne i Virkeligheden have kostet, et Beløb, som burde opføres blandt de aarlige Driftsudgifter. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det Beløb, man regner med for Øjeblikket som Statsbanernes Anlægssum, er højere, end det er i Virkeligheden, og at det rigtige vilde være at gaa til en yderligere Nedskrivning; i alt Fald er jeg overbevist om, at det Beløb, som staaer opført, ikke er for lavt, saa vi kunne nok regne med, at den Indtægt, vi for Tiden have af vore Statsbaner, er $3\frac{1}{2}$ pCt.

En anden Aarsag til, at det gaar opad og fremad, søger jeg i Finanshusholdningen. Jeg savner ikke den faste Haand, tværtimod, jeg ser den faste Haand gennem hele vor Finanshusholdning og siger Tak for denne faste Haand, idet jeg tror paa, at bliver det ved saaledes, vil det fremdeles gaa opad og fremad.

Den ærede foregaaende Taler vilde ikke komme ind paa Enkeltheder i selve Finansloven. Han nævndes nogle enkelte Poster, som jeg ikke syntes havde særlig stor Betydning. Den Kendsgerning, at han ikke vilde videre ind paa Enkeltheder, turde jeg maaske tillade mig at gaa ud fra tyder paa, at denne Finanslov alligevel er en god Finanslov; der er ikke saa særligt at indvende imod den, for hvis der var væsentlige Indvendinger at gøre, tror jeg nok, den ærede foregaaende Taler vilde have fremsat dem her i Salen. Jeg tillader mig altsaa at benytte denne Kendsgerning ogsaa som et Vidnesbyrd om, hvad jeg i Forvejen er overbevist om, at det er en god Finanslov. — Jeg skal heller ikke komme ind paa Enkeltkeder eller udtale Ønsker. Der kunde sagtens være mange Enkeltheder at fremdrage, som jeg kunde være glad ved, og Enkeltheder, jeg kunde ønske forandrede eller savner, for vi kunne allesammen have mange Ønsker og let komme til at fremsætte saadanne med